

Sygn. akt V CSK 606/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W.
przy uczestnictwie C. C. i A. C.

o wpis hipoteki przymusowej do księgi wieczystej Kw nr [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w C.

z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wnosił o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 7 marca 2013 r., VI Ca [...], wydanego w sprawie o wpis hipoteki przymusowej, z udziałem C. C. i i A. C. w celu dokonania wykładni budzących wątpliwości przepisów prawnych, tj. art. 26 ust. 3 i 3a pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), w związku z art. 110 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.) oraz art. 35 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.). Wątpliwość skarżącego sprowadza się do tego, czy w nowym stanie prawnym podstawą wpisu hipoteki przymusowej może być dokument (np. tytuł wykonawczy, decyzja administracyjna), wystawiony przeciwko tylko niektórym spośród osób będących współwłaścicielami nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wątpliwości co do wykładni wskazanych w skardze przepisów zostały wyjaśnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2014 r., III CZP 28/14, w której Sąd Najwyższy uznał, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń ustalająca wysokość należności z tytułu składek może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości wchodzącej w skład majątku dłużnika i jego małżonka tylko wtedy, gdy została doręczona obojgu małżonkom. W tej sytuacji wskazana przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania nie istnieje, co uzasadnia odmowę uwzględnienia wniosku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw